

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΞΕΝΗΤΕΜΕΝΟΥ

(Του 'Αι'ουρέ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY (ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΓΚΟΝΚΟΥΡ)

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΑΜΕΛ ΦΕΝΤΟΡΟΒΙΤΣ

— Στην Ρωσική πόλι Σμολένζ, είτε ο Γρηγόριος Μινιέ, γνώρισα έναν εξαιρετικό άνθρωπο, τον Παμέλ Φεντόροβιτς. Ήταν ένας ήμελος άντρας, με μακρὰ ανοιχτόξανθα μαλλιά, με μάτια θολὰ και κουρασμένα, με πρόσωπο ρυτιδωμένο, με χείλη μαρμαριμένα, τὰ ὁποῖα, καθὼς ἀνοίγαν, ἀφίαναν νὰ φαίνεται μὰ διπλὴ σειρὰ ἀπὸ ἐλεεινὰ δόντια.

Καταλαβαίνετε, βέβαια, ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ὠραῖος, ἀλλ' ἦταν πολὺ μορφωμένος καὶ εἶχε πολὺ βαθειὰ καὶ εὐγενεὴ ψυχὴ, ὥστε μού ἄρεσε νὰ συζητῶ μαζί του ἐπὶ ὄρες ὁλόκληρες.

Κι' αὐτὸς μὲ εἶχε συμπαθήσει πολὺ, καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ πάω νὰ μείνω στὰ κτήματά του γιὰ κάμποσο καιρὸ.

Δέχτηκα τὴν πρόσκλησί του καὶ πῆγα στὴν ἔπαυλί του, ὅπου περνοῦσα μὴ πολὺ εὐχάριστη καὶ ἀμέριμη ζωὴ.

Ὁ Παμέλ μού παραχώρησε ὁλόκληρο διαμέρισμα, ἕνα σωρὸ ἄλογα καὶ ἀμάξια, σκυλιὰ κάθε εἶδους καὶ διάφορα σῦνεργα γιὰ ὅλα τὰ σπὸρ.

Ὁ Παμέλ μ' ἄφινε ἐλεύθερο τίς περισσότερες ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ δὲν τὸν ἐβλεπα παρὰ μόνον στὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖο ἦταν γεμάτο πάντα ἀπὸ τὰ πικρὰ ἐκλεκτὰ ρωσικὰ φαγητά. Ὅλη μέρα ἔτρεχα τότε μὲ τὸ ἄλογο καὶ τότε μὲ τὸ ἀμάξι, στίς ἀπέραντες πεδιάδες, καὶ συχνὰ εἶχα περισστιγές ἐρωτικές περιπέτειες μὲ τίς ὡμορφες γυναῖκες τῶν περιχώρων.

Ἀλλὰ πρὶν περάσει ἀκόμα ἕνας μῆνας, μὰ παθητικὴ μελαγχολία ἄρχισε νὰ βαρύνῃ τὴν ψυχὴ μου. Γιατὶ εἶχα ἀρχίσει ν' ἀγαπῶ τὴν Λιουμπίνκα, τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου μου.

Ἡ Λιουμπίνκα!... Μὲ εἶχε ταράξει ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ πού τὴν εἶδα... Εἶχε μὴ διαβαλὴ ὡμορφιά, μὰ ὡμορφιά, ἢ ὁποῖα δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ τὴν καλλιγραφίαν τῶν ἐλληνικῶν ἀγαμάτων, ἀλλ' ἦταν ὅλη ζωὴ, ρυθμὸς, χρῶμα, λάμψη...

Ἡ ἐπιθεομίδα τῆς Λιουμπίνκας ἔμοιαζε σὰν ζωντανὸ πέταλο ῥόδου, τὰ πράσινα μάτια τῆς φλόρριζαν, τὰ χείλη τῆς ἔσταζαν ἄσμα. Καὶ τὸ βάδισμά της, καὶ ἡ κινήσεις της εἶχαν κάτι τὸ κυματιστό...

Σιγὰ - σιγὰ, τὸ πάθος μου γιὰ τὴν ὠραία Ρωσίδα εἶχε καταντήσει μαρτυρικὸ. Ἐννοιοῦθα γι' αὐτὴν ἕναν πόθο τόσο βαθὺ καὶ φλογερὸ, ὥστε μ' ἔκανε νὰ πονῶ καὶ νὰ καίγωμαι ὡς τὰ κόκκαλά μου...

Ἀλλὰ προσπαθοῦσα νὰ κρύβω μέσα μου τὴν ἀπελπισμένη μου ἀγάπη, καὶ νὰ πνίγω ὅσο μπορούσα τὸν τρελλό μου πόθο, γιατί δὲν ἤθελα νὰ φανῶ ἀχάριστος καὶ ἱεροσυλὸς στὸν ἄνθρωπο πού μὲ φιλοξενοῦσε. Καὶ ζητοῦσα παρηγοριά καὶ λήθη στὰ φιλιά τῶν εὐκόλων γυναικῶν, ἢ ὁποῖες κατοικοῦσαν στίς γύρω καλύβες.

Τοῦ κάκου ὁμως... Δὲν μπορούσα νὰ ξεχάσω τὴν Λιουμπίνκα, τὴν ροδοπρόσωπη Λιουμπίνκα μὲ τὰ πράσινα φλογοῦζοντα μάτια. Κι' ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομαῖδες κατάλαβα ὅτι ἔπρεπε νὰ φύγω μακριὰ ἀπὸ τὴν διαβολικὴ ἐκείνη ὡμορφιά, μὲ τὰ μαγικὰ μάτια, πού ἔσταζαν πράσινο φλογερὸ φαρμάκι μέσα στὸ ἄσμα μου...

Ἄλλ' ὅταν εἶπα στὸν Παμέλ ὅτι εἶχα ἀποφασίσει νὰ φύγω, ἐκεῖνος μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μού εἶπε :

— Μὴ φύγετε, Γρηγόριε Μινιέ. Ξέρω γιατί θέλετε νὰ φύγετε. Ὡ! Ἄν ξεράτε πόσο ἰσχυρὸν! Ἐχω ἕνα βάρος στὴν καρδιά μου... Κι' αὐτὸ τὸ βάρος εἶνε ἡ ἔννοια μου γιὰ τὴν Λιουμπίνκα, τὴν γυναῖκα μου. Πρέπει νὰ ξέρετε, καλὲ μου φίλε, ὅτι δὲν ἀγαπῶ τίποτα στὸν κόσμον ὅσο τὴν γυναῖκα αὐτή, καὶ ἡ ἀγάπη μου εἶνε τόσο παθητικὴ ὅσο καὶ ἰδανικὴ... Κάθε ἄνθρωπος σ' αὐτὸ τὸν κόσμον ἔχει στιγμὲς τρελλας. Κι' ἐγὼ σὲ μὴ στιγμὴ τρελλας, φαντάστηκα ὅτι ἦταν δυνατὸν νὰ κάνω εὐτυχισμένο αὐτὸ τὸ ὠραῖο καὶ γεμάτο ζωὴ, πλάσμα.

ἘΝαί, πίστεψα ὅτι μπορούσα νὰ κάνω εὐτυχισμένη τὴν Λιουμπίνκα, γιατί ἔλεγε συχνὰ πὼς δὲν τὴν ἐνδιαφέρει ἡ ὡμορφιά τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ μόνον ἡ γενναϊότης καὶ ἡ καλωσύνη τους. Καὶ ὁμως... Γρήγορα κατάλαβα ὅτι ἡ Λιουμπίνκα ἦταν ἕνα πλάσμα φλογερὸ, πού ἀγνοοῦσε τὸν ἑαυτό του, καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἕναν ἔρωτα νεανικὸ καὶ ἀχόρταγο.

Ἐγὼ, τὴν ἀγαποῦσα τρελλὰ, μὰ ἤμουν ἕνας ἄνθρωπος γερασμένος καὶ μὰ μακροχρονία ἀρρώστεια ἔσβυσε ὁλότελα μέσα στίς φλέβες μου τὴν λίγη φλόγα πού ἔ-

